

Зона комфорту

Імена, імена, імена...

Обагрені кров'ю

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

БОГ Є ЛЮБОВ!

ЖОВТЕНЬ 2013

Шляхи Господні - кращі для нас

Буває так, що ми молимося, віддаємо Богові свій рюкзак проблем, а наші прикромі нікуди не зникають? Здавалося б, наші стосунки з Богом поліпшуються, ми починаємо глибше розуміти, який Він, і охоче довіряємо Йому свою долю, але зауважуємо, що не все відбувається так, як нам хотілося б. Можливо, ми вже рік молимося про хворого сина, але хвороба не відступає. Ми просимо в Господа, щоб Він подбав про наші фізичні потреби, але переважна частина проблем залишається невирішеною. Чому так трапляється в нашому житті? Якщо Бог – люблячий Отець, Котрий бажає допомогти нам, а ми – Його діти, які звертаються до Нього за допомогою, то чому нічого не змінюється? Можливо таке чи ні?

с. 2

Артур Штеле

Буває так, що ми молимося, віддаємо Богові свій рюкзак проблем, а наші прикросці нікуди не зникають? Здавалося б, наші стосунки з Богом поліпшуються, ми починаємо глибше розуміти, який Він, і охоче довіряємо Йому свою долю, але зауважуємо, що не все відбувається так, як нам хотілося б. Можливо, ми вже рік молимося про хворого сина, але хвороба не відступає. Ми просимо в Господа, щоб Він подбав про наші фізичні потреби, але переважна частина проблем залишається невирішеною. Чому так трапляється в нашому житті? Якщо Бог – люблячий Отець, Котрий бажає допомогти нам, а ми – Його діти, які звертаються до Нього за допомогою, то чому нічого не змінюється? Можливо таке чи ні?

Шляхи Господні – кращі для нас

НІМА МОЛИТВА

Коли мені було 16 років і наближався час призову в армію, я вирішив, що вже зараз почну просити Бога про дві речі: «Перше: коли настане час служити в армії, допоможи, Господи, щоб у повістці виклик випав не на суботу. Друге: коли мене заберуть в армію, допоможи, щоб у тому місті, куди мене направлять, проживала хоча б одна адвентистська родина».

Як ви думаєте, ці прохання узгоджувалися з Божою волею чи ні? Я хотів бути вірним Йому в дотриманні суботи і, звичайно, просив Його, щоб у нових обставинах і на новому місці мати зв'язок з віруючими людьми.

Нарешті мені виповнилося 18 років. В один із днів я отримав повістку з вимогою з'явитися у військкомат... у суботу. Чому так сталося? Адже я просив Бога не про те, щоб Він дав мені мотоцикл, хоч мені дуже хотілося цього. Я просив Його допомогти мені бути вірним Йому. Чому Він не допоміг мені?

Я вирішив піти у військкомат у п'ятницю, за день до призову. Я пояснив військкомові, що в суботу ніяк не можу прийти. Він сказав: «Не переживай. Отримаєш іншу повістку» – і виписав мені нову повістку – на понеділок. Я полегшено зітхнув.

У понеділок я прийшов з речами, і нас відвезли на збірний пункт. Там за три дні було зібрано кілька тисяч

новобранців. Приїжджали так звані «покупці» і відвозили хлопців у різні місця. Найбільше мене цікавило одне питання: куди поїдуть хлопці, яких призвали в суботу?

З'ясувалося, що їх направляють до міста Сочі. Тепле місто. Там у нас була не одна родина адвентистів сьомого дня, а цілих дві церкви. Яке краще місто можна було собі загадати?

У середу ввечері приїхали за тими, кого призвали в понеділок. І коли ми побачили «покупців» у чорній формі, то з жахом зрозуміли, що це моряки! Три роки служби замість двох!

Спочатку нас привезли до Североморська Мурманської області. Там не тільки не було жодної адвентистської родини, це взагалі було закрите міс-

то. Туди не міг приїхати ніхто з адвентистів. Навіть батьки не мали права відвідати нас.

Мене мучило одне запитання: «Чому? Я просив Тебе, Боже, про дві речі: бути призваним не в суботу й опинитися там, де є хоча б одна родина віруючих людей. Якби я пішов у суботу, то був би зараз у Сочі. Чому, Господи?»

НАША ІНСТРУКЦІЯ ДЛЯ ГОСПОДА

У житті віруючих людей часто таке трапляється. Навіть коли наше молитовне життя поліпшується й ми духовно зростаємо, то все одно зустрічаємося з тим, що наші очікування підводять нас.

Давайте прочитаємо невеликий уривок зі Святого Письма: «Є в Єрусалимі біля Овечої брами купальня, що по-юдейському називається Витезда, вона має п'ять критих входів. У них лежало багато недужих, сліпих, кривих, сухих, [які очікували руху води. Бо ангел Господній час від часу сховався до купальні й збурював воду. Хто перший заходив після збурення води, той ставав здоровим, хоч би якою була його недуга]. Був там один чоловік, що тридцять вісім років нездужав. Ісус, побачивши його, як лежав, і знаючи, що довго він уже хворіє, каже йому: Чи ти хочеш стати здоровим? Хворий відповів Йому: Пане, не маю людини, яка вкинула б мене до купальні, коли забурлить вода. Коли ж я приходжу, то інший уже заходить раніше за мене. Каже йому Ісус: Устань, візьми постіль свою і ходи! І чоловік тут же виздоровів, узяв свою постіль і почав ходити» (Івана 5:2-9).

Ісус ставить хворому, здавалося б, дивне запитання: «Чи ти хочеш стати здоровим?» Зверніть увагу на те, як відповідає хворий: «Пане, не маю людини, яка вкинула б мене до купальні, коли забурлить вода. Коли ж я приходжу, то інший уже заходить раніше за мене». Про що це говорить? Це говорить про те, що у хворого було бажання, але не тільки. Крім бажання, у нього було ясне розуміння того, яким чином це бажання можна втілити. У свідомості хворого існував тільки один спосіб вирішення проблеми. Потрібно було мати біля себе сильну й проворну людину. Коли до хворого підійшов Ісус, той бачив у ньому передусім здорового

чоловіка. Він покладав надії на його міцні м'язи й швидкі ноги, але не розгледів у ньому Бога.

У нашому молитовному житті ми також не тільки маємо бажання і не тільки висловлюємо Господу прохання. Кожний з нас має чітке уявлення про те, як Бог повинен відповісти, як Він зобов'язаний вчинити, що Він повинен зробити.

Як ви думаєте, Господь міг віднести хворого до води першим? Він міг збурити воду? Чому ж Він цього не зробив?

НЕ ОБМЕЖУЙТЕ БОГА

Думаю, Христос прагнув дати всім нам урок. Читаючи цей уривок, ми відкриваємо для себе істину, яка характеризує насамперед Бога, відкриває нам особливі знання про Нього. Цей епізод показує нам, що Бог не обмежений у Своїх діях нашими уявленнями про вирішення наявних проблем. Господь обрав зовсім інший шлях. Він зцілив хворого простими словами: «Устань, візьми постіль свою і ходи!» У Бога завжди є кращий шлях вирішення нашої проблеми.

У той холодний листопадовий вечір у Североморську мені здавалося, що Бог мене залишив, що Він не цікавиться мною, що даремно молитися до Нього. Я мав свій план, я намалював собі картину, яким чином усе це можна здійснити. Утім у Бога був зовсім інший план.

Після прибуття в частину всіх призовників, прийшов офіцер і зачитав список із 12 прізвищ. Нас посадили у вантажний автомобіль і відвезли у невеликий клуб, де офіцер скомандував: «Відбій!».

Коли ми лежали в цьому клубі, мені все ще було важко зрозуміти Бога. Зранку нас знову посадили у вантажівку й привезли в селище Катуніно Архангельської області. Там нас, на наш превеликий жаж, зустріли моряки, але коли вони привезли нас на місце служби, там ми побачили солдатів у зеленій формі зі значками будівельних частин.

Згодом я довідався, що за кілька місяців до нашого прибуття до міста Архангельська приїхали три адвентистські родини, щоб організувати там церкву.

Згодом я почав розуміти, що Божий шлях значно кращий, ніж мій, людський. Згадуючи роки своєї служ-

би, я не раз переконувався в тому, що Господь керував багатьма процесами завдяки моєму перебуванню саме в цьому місці.

З армії я повернувся по-справжньому віруючою людиною. Я став віруючим завдяки атеїстам і тепер покладаюся на Бога вже не зі слів або проповідей батьків – мої очі бачили Бога, бачили Його дивовижні дії! Господь благословляв, Господь допомагав, Господь керував!

Мої дорогі друзі, якщо ви почувате себе на узбіччі життя, якщо вам здається, що Господь бариться, будь ласка, перегляньте свої уявлення про Бога. Наш Бог – Всесильний, Він може відчинити двері там, де ми їх сьогодні не бачимо.

Коли спасенні зберуться на Небесах, Господь відкриє нам історію нашого життя, покаже всі можливості, які ми мали, і всі прохання, що залишилися без відповіді. Коли ми зрозуміємо, що Бог повів нас іншою дорогою, і побачимо, куди б нас привів наш власний шлях, ми впадемо на коліна, славитимемо й дякуватимемо Богові й скажемо: «Дякую, Господи, що у Твоїй мудрості Ти не відчинив мені ті двері, про які я Тебе так довго просив».

«У Своїй сповненій любові турботі та зацікавленості нами, Той, Хто розуміє нас краще, ніж ми самі, часто відмовляє нам в егоїстичному задоволенні наших честолюбних задумів... Часто наші плани зазнають невдачі, аби Божі плани щодо нас могли успішно виконатися...

Таємниці, які турбували й розчаровували нас тут, у майбутньому житті розкриються. Ми побачимо, що наші, здавалося б, залишені без відповіді молитви й нездійснені надії були одними з найбільших наших благословень» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 473, 474).

ЧИ ЗНАЮ Я БОГА?

Ступінь моєї довіри Богові залежить від того, наскільки добре я знаю Господа, Котрому служу. Якщо Він – всемогутній, всеосяжний і люблячий Отець, то невже Він не зробить усе найкращим для мене чином? Ми можемо не знати всіх причин, але знаємо, чому довіряємо Тому, Хто знає

Один мій близький друг під час навчання в медичному коледжі проходив практику в державній лікарні. Він розповів, що одного разу в приймальне відділення звернулася молода пара. Молода жінка ось-ось мала народити. Породіллю прямо з приймальні відвезли в пологове відділення, і невдовзі на світ з'явилося здорове немовля. Після пологів молоду маму з дитиною перевели в окрему палату. Медиків здивувало, що жінка замкнулася зсередини на ключ, але вони пояснили це легким стресом. До того ж на всі запитання лікарів молода мама відповідала, що з нею все гаразд і вона не потребує допомоги. Через деякий час двері її палати відчинилися, і жінка, з побоюванням озираючись по сторонах, вислизнула у вестибюль, де її очікував молодий чоловік. Вона швидко шепнула йому на вухо декілька слів, після чого пара миттєво залишила лікарню. Коли через декілька хвилин у палату зайшла медсестра, то зіткнулася з наслідками спроб молодої матері задушити свого новонародженого синочка, до того ж, очевидно, мати, вирішивши, що їй це вдалося, викинула його у смітник.

Коли тисячі жінок плачуть ночами в подушку від того, що хочуть, але не можуть мати дітей, знаходяться і такі, які в цей момент думають про те, як позбутися власної дитини. Тоді як хтось молить Бога про те, щоб вагітність минула без ускладнень і на світ з'явився здоровий спадкоємець, щорічно тисячі жінок вбачають єдине вирішення своїх проблем в аборті. Тоді як багато людей мріють про створення сім'ї, інші чекають не дочекаються того дня, коли отримають на руки свідоцтво про розлучення. Коли хтось, потрапивши під скорочення, молиться про нову роботу, яка принесла б йому хоч якісь кошти, щоб прогодувати сім'ю, інші постійно скаржаться й нарікають на те, що їх не задовольняє той вид зайнятості, який у них є на цей момент.

Мимоволі постає запитання: Боже, ну чому так відбувається? Це ж несправедливо! Чи доводилося вам коли-небудь гнати від себе такі думки, коли вони атакували ваш розум? Іноді життя здається нам несправедливим. Часом у нашу душу

ЧИ СПРАВЕДЛИВИЙ БОГ?

Гомер Трекартін

закрадається сумнів, чи дійсно Бог справедливий.

МАТИ ЧИ НЕ МАТИ

Для початку згадаємо відомі нам факти з життя великого ізраїльського царя Соломона (див. 1 Цар. 3:5-15). Господь у сні звернувся до юнака зі словами: «Проси, що Я маю дати тобі!» Соломон попросив у Бога мудрості, щоб належним чином управляти своїм численним народом. Господь виконав його прохання й на додачу до мудрості наділив Соломона всім, чого тільки може бажати людина. Однак історія життя цього царя свідчить про те, що згодом він відвернувся від щедрого Божественного Подателя й упав у гріх. Незважаючи на це, ми бачимо, що милість Божа супроводжувала Соломона все життя. І уже в літньому віці цар визнав свій гріх і покавсяся.

У державі на зміну процвітання прийшов занепад. Біблійна історія розповідає про цілу низку царів, які все більше й більше вводили народ у гріх, настільки огидний, що мерзен-

ність, вчинена Соломоном, не йшла з ним ні в яке порівняння. Нарешті, на престол Юдейського царства приходить новий цар, дуже молодий. Коли запанував Йосія, йому було лише вісім років (див. 2 Цар. 22:1-23:30). Спочатку ніхто не звертав особливої уваги на юного монарха. Черговий нащадок Давида зійшов на престол, однак його радники продовжували управляти державою так, як вважали за потрібне. Зрештою, цареві було лише вісім років!

Утім час ішов, хлопчик ріс. Коли Йосії виповнилося вісімнадцять, він уже був досить зрілим, здатним приймати зважені рішення й, нарешті, зміг здійснити те, чого давно бажав: він віддав наказ про проведення в Храмі Божому відбудовних робіт, щоб у Єрусалимі знову проводилося служіння Яхве. Під час робіт у Храмі була знайдена книга Закону Господнього. Вона була доставлена Йосії, і він наказав із благоговінням оголосити її зміст. Ця книга протягом декількох століть вважалася загубленою.

Під час читання Божественних істин, що містилися у прадавньому сувої, Йосію охопив жаж. Молодий юдейський цар завжди любив Господа й прагнув віддано служити Йому. Проте тепер Йосія зрозумів, що він і його народ уявлення не мали про те, що означає бути посправжньому вірними Богові. У результаті цар роздер свій одяг і, покликавши священника Хілкію та своїх найдовірених радників і слуг, послав їх до пророчиці Хулди, щоб через неї запитати Бога.

Йосія, як і Соломон, прагнув поставити Господу одне-єдине запитання: «Боже, що ж мені тепер робити?» Свого часу Соломон просив Творця Всесвіту дати йому мудрість. Тепер, через століття, Йосія також просив Бога дати мудрість йому, щоб він знову зміг направити юдейський народ на шляхи Божі.

Ця історія розповідає про життя царя, який любив Бога всім серцем і виступив з ініціативою оновити завіт юдейського народу з Яхве. Серце Йосії засмутилося, побачивши те, як твердо він і його народ опиралися Творцеві. Але незважаючи на благочестиві бажання царя, вістка, передана йому Богом через пророчицю, свідчила: «Також Юду відкину Я від лица Свого, як відкинув Я Ізраїля, і відкину це місце, яке вибрав, Єрусалим, та цей храм, про який Я сказав: Ім'я Моє буде там» (2 Цар. 23:27).

Відповідаючи на прохання Соломона про мудрість, Бог подарував йому і благополуччя, і матеріальний достаток. Потім Соломон відступив від Господа, але Він все одно не забрав у нього цих благословень. Проте коли Йосія звернувся до Творця майже з таким же проханням, Господь не обіцяв цареві нічого, окрім того, що не наведе нещастя на Юдею в дні його життя.

Ви б служили такому Богові? Йосія служив. Він невідступно виконував вимоги десятислівного Закону й чинив так не протягом року або двох. Ще більше 20-ти років ця людина робила все можливе, щоб повернути серця своїх підданих до їхнього Творця. Біблія говорить про Йосію так: «А такого царя, як він, не було перед ним, що навернувся б до Господа всім своїм серцем, і всією душею своєю, за всім Мойсеевим законом, і

по ньому не повставав такий, як він» (2 Цар. 23:25). Після смерті Йосії народ обрав на царство одного з його синів — Єгоахаза. На жаль, нечестя цієї людини було настільки велике, що не минуло й трьох місяців з початку його правління, як ідоли, прибрані за життя його батька, були повернені на попередні місця.

Так і хочеться сказати: «Боже, це ж несправедливо! Тридцять один рік служіння Тобі минув дарма! Усе, чого досяг Йосія за життя, було зруйновано за три місяці».

ОДНА СТОРОНА МЕДАЛІ

Ось ми коротко ознайомилися з історією життя Йосії — з тією її частиною, яка, як правило, відома більшості. На жаль, на підставі цього багато хто з нас готовий зробити цілком очевидні висновки. Однак усе далеко не так просто і ясно, як може здатися на перший погляд. По суті, у своєму житті ми найчастіше бачимо лише одну сторону медалі. Саме це спонукає нас допускати думку про те, що Бог несправедливий. Однак якби ми були здатні дивитися на речі очима Бога, то, безумовно, визнали б, що Він правий, чи не так?

Ми вже говорили про те, що поклоніння ідолам в Юдеї відновилося через три місяці після смерті Йосії. Це правда, і на цій підставі я міг би зробити висновок про те, що боротьба Йосії за чистоту віросповідання виявилася даремною. Утім подальша біблійна розповідь свідчить навпаки. Життя Йосії виразно не можна назвати безплідним.

«А народ Краю взяв Єгоахаза, сина Йосії, і помазали його, та й настановили його царем замість його батька. Єгоахаз був віку двадцяти й трьох літ, коли він зацарював, і царював в Єрусалимі три місяці. А ім'я його матері — Хамуталь, дочка Єремії, з Лівни. І робив він зло в Господніх очах, усе так, як робили його батьки» (2 Цар. 23:30-32). Потім фараон Нехо, який прийшов з Єгипту, затримав Єгоахаза й відвів до Єгипту, де той і помер. Замість нього фараон звів на престол Юдеї іншого сина Йосії — Ел'якіма, якого згодом назвав Єгоякимом. У першому розділі книги Даниїла сказано про те, що «за третього року царювання Йоякіма, Юдиного царя, прийшов Навуходоносор, цар вави-

лонський, до Єрусалиму, та й обліг його. І дав Господь у його руку Йоякіма, Юдиного царя» (Дан. 1:1, 2). Після цієї облоги (через три роки після смерті Йосії) єврейські юнаки, серед яких виявилися Даниїл, Ананія, Мисаїл і Азарія, були відведені у вавилонський полон.

Нам невідомо, скільки тоді було років цим юнакам, але якщо припустити, що їм було по шістнадцять, то це свідчить про те, що з народження й до тринадцяти років вони жили в країні, яка перебувала під керівництвом Йосії. Тринадцять років під керівництвом царя, котрий вірно служив Богові, незважаючи на те, що Господь не давав йому ніяких особливих обітниць стосовно майбутнього як його самого, так і його народу. Тринадцять років, протягом яких поклоніння Яхве здійснювалося по всій країні Юдейській. Благочестиве життя Йосії настільки сприятливо вплинуло на чотирьох юдейських підлітків, що вони, як ніхто інший, змогли ясно засвідчити про Бога Творця в язичницькій країні.

Йосія помер, так і не дізнавшись про те, який слід залишило його життя в розумах і серцях його підданих. Уявіть собі, чим могла б обернутися історія, записана в книзі Даниїла, і чи існувала б у Біблії книга з такою назвою взагалі, якби ці юнаки народилися й жили під час правління будь-якого іншого царя Юдеї. Наш Бог ніколи не помиляється!

Цілком можливо, що тоді, коли Шадрах, Мешах і Авед-Него стояли між розгніваним царем вавилонської землі й огненною піччю, вони згадували приклад царя Йосії, який вірно служив Богові, незважаючи на відсутність будь-яких обітниць. Мабуть, учинки цього благочестивого царя надихали юнаків, і це додавало їм мужності. Вони дали Навуходоносорві рішучу й однозначну відповідь: «Ми не потребуємо відповідати тобі на це слово. Якщо наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палахкотючої огненної печі, то Він урятує й з твоєї руки, о царю! А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо вклонятися!» (Дан. 3:16-18).

Олександр Турецький

За свідченням багатьох фахівців, світ стоїть на порозі глобальних змін. Незабаром зона комфорту багатьох людей звузиться до особистого простору. Єдиною їхньою метою буде лише одне – вижити.

ЗОНА КОМФОРТУ

Минуло три роки від дня однієї з найстрашніших техногенних катастроф у галузі нафтовидобутку. Після вибуху й тривалої пожежі нафтова платформа Deepwater Horizon, що працює на компанію British Petroleum (BP), опустилася на півторакілометрову глибину Мексиканської затоки, забравши з собою тіла 11 людей обслуговуючого персоналу й відкривши канал із земних надр діаметром 175 міліметрів, звідки в затоку вилилося близько 4,9 мільйона барелів нафти. Це близько 780 мільйонів літрів.

Мораторій на буріння нових свердловин, уведений урядом США, незабаром був знятий. Нафтові гіганти знову кинулися на промисел, схожий на золоту лихоманку за часів дикого Заходу, та й British Petroleum не відставав від інших. І хоча компанія British Petroleum витратила понад 40 мільярдів доларів на виплату компенсації потерпілим від розливу нафти та на очищення вод затоки й обіцяє надалі дотримуватися правил безпеки, з неї не знімається відповідальність за наслідки катастрофи. Форд Бретт, президент Oiland Gas Consultants International, вважає, що цей викид нафти «не можна вважати катастрофою в традиційному значенні. Це один з тих нещасних випадків, якого можна було уникнути».

Головною причиною аварії називають порушення технології розробки глибоководних родовищ. Варто наголосити, що цих технологій у людства не так уже й багато. Успішний досвід видобутку нафти на мілководді був перенесений на більшу глибину. І все було добре – до певного часу. Співробітники бурової платформи були хорошими спеціалістами, але саме це й призвело до злочинної самовпевненості та легковажності. Незадовго до катастрофи ця ж бурова платформа пододала понад 10-кілометрову глибину. І оскільки все пройшло добре, інженери не сумнівалися, що такий самий сценарій підійде й для чотирікілометрової свердловини. Вирішальну роль зіграла жадібність орендаря бурової платформи – концерну British Petroleum, котрий прагнув заощаджувати на всьому. Наприклад, замість 21 центратора (спеціального приладу для запобігання прориву газу, який у цьому місці морського дна перебуває під тиском понад 600 атмосфер) установили тільки 6! Причина банальна: кожна година установки цих самих центраторів коштувала компанії 41 тис. доларів. Інженери, які виконували вказівки керівників робіт, грубо порушували рекомендації розробників і скорочували їхню кількість.

Ще однією причиною розлиття нафти стало недостатнє вивчення

скельних порід, через які проходив бур. Унаслідок наднормативної швидкості свердлення в породі утворювалися тріщини, з яких і просочився газ, який згодом вирвався через трубопровід. А далі було достатньо невеликої іскри, аби спалахнуло полум'я й миттєво охопило всю платформу. Устаткування екстреної заглишки свердловини виявилось неробочим. Про подальший розвиток подій ми знаємо зі ЗМІ: нафтова пляма покрила майже всю акваторію Мексиканської затоки, загинуло безліч морських тварин, птахів і риб, не говорячи вже про забруднення пляжів штату Луїзіана та банкрутство рибальського бізнесу. Постраждали всі – і люди, і природа.

Однак несправедливо звинувачувати в тому, що сталося, лише одну структуру в системі забезпечення людства вуглеводним джерелом енергії. Наша зона комфорту з кожним роком вимагає все більше енергії для забезпечення наших потреб. Кожний новий електроприлад, кожна зайва кінська сила під капотом машини, незакритий кран у ванній кімнаті або постійно палаюча газова конфорка на кухні збільшують потребу в нафті й газі, які добуваються таким ризикованим способом у різних куточках нашої планети. Крок за кроком людство йшло до цієї катастрофи, наслідки якої будуть ще

довго відгукуватися в чітко налаштованому механізмі екосистеми нашої планети.

У книзі Об'явлення читаємо такі слова: «І розлютувалися народи – та прийшов Твій гнів, і настав час прийняти суд мертвим і дати нагороду Твоїм рабам: пророкам, святим і тим, що бояться Твого Імені, малим і великим, і знищити тих, що нищать землю» (Об'явл. 11:18). Це страшне попередження стосується не тільки тих, хто свідомо знищує світ, який створив Бог, але й тих, хто дозволяє нищити землю своєю зацікавленістю комфортом або байдужістю.

Сьогодні Бог пропонує нам новому поглянути на звичні речі в нашому повсякденному житті. Ми повинні переоцінити переваги молитовного спілкування з Богом, посту, щоденного читання Біблії, рішучості неухильно дотримуватися Божої волі у своєму житті й служінні. Нехтуючи чимось одним, ми відчиняємо двері для духовної катастрофи в нашому житті. Еллен

Уайт писала так: «Серед страху й розгубленості в останні дні єдине спасіння молоді полягає у безперервному пильнуванні й молитві. Юнак, який знаходить задоволення в читанні Слова Божого з молитвою, буде постійно освіжатися россою із Джерела життя. Він досягне високого рівня моральної досконалості й широти мислення, що є для інших незбагненним» (Вісті для молоді, с. 247).

Сьогодні всі віруючі люди потребують відродження й перетворення. Ось що з цього приводу пише Е. Уайт: «Відродження й перетворення повинні відбуватися під керівництвом Святого Духа. Відродження й перетворення – це різні речі. Відродження означає відновлення духовного життя, загострення здатностей розуму й серця, воскресіння з духовної смерті. Перетворення ж означає реорганізацію, зміну ідей і теорій, звичаїв і звичок. Перетворення не принесе добрих плодів праведності, якщо воно не поєд-

нане з відродженням, яке може здійснити Дух. Відродження й перетворення повинні виконувати призначену їм роботу, і в цій роботі вони повинні доповнювати одне одного» (Рев'ю енд Геральд, 25 лютого 1902 р.).

Звичайно ж, Господь не позбавить нас комфортного способу життя. Проте Він запрошує нас відповідально ставитися до всього, що ми говоримо й робимо. За свідченням багатьох фахівців, світ стоїть на порозі глобальних змін. Незабаром зона комфорту багатьох людей звузиться до особистого простору. Єдиною їхньою метою буде лише одне – вижити. Проте нам, народу Останку, відомо, що час скорботи й відчаю, про який говорить Святе Письмо, продовжуватиметься недовго. «Дорогоцінний Спаситель прийде нам на допомогу в найважчий час» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 633). Він прийде за нами, щоб забрати в Свої небесні оселі – створену для нас зону комфорту.

Ісус – не плацебо

Віра – сильний засіб, вона завжди має мету й зосереджена на комусь або чомусь. При проведенні медичних досліджень пацієнти, яким давали плацебо – нейтральну за складом речовину, яка використовується тільки для психологічного ефекту, – доповіли про покращення стану здоров'я в одному випадку з трьох. Звичайно, приймаючи плацебо, пацієнти не знають, що ліки, які вони вживають, не містять нічого, крім інертної речовини. Вони вірять, що призначені лікарем ліки – плацебо – добре впливають на їхнє здоров'я. У деяких випадках плацебо є єдиним або основним засобом лікування. Кажуть, що гірке плацебо діє краще, ніж більш приємне на смак, а ін'єкції ефективніші за таблетки. Важливим елементом є фактор віри й довір'я.

Дослідження випадків, коли люди залишалися живими, хворіючи на невиліковні форми раку,

показало, що всі вони мали сильну віру – у лікарів, медичні препарати або в Бога. Компонент віри підтримував їхню надію й допомагав знайти вихід із ситуації. Ця тема розкрита в цікавій нерелігійній книзі під назвою «Любов, медицина і чудеса», яку написав Берні Сіджел, хірург-онколог. Він організував щось на зразок клубу під назвою «Незвичайні хворі на рак». Це люди, які за звичайних обставин дуже швидко померли б від невиліковної хвороби, проте вони змогли розвинути віру та позитивний погляд на життя. Вони пережили пацієнтів зі схожими формами раку, чиї безнадія та розпач, за словами Сіджеля, призвели до швидкої смерті.

Якщо віра в плацебо й лікарів допомагає покращити здоров'я людини, що казати про віру у Великого Лікаря? Ісус – не плацебо. Його незрівнянна любов і сила – реальні. Якщо ми говоримо про

*«Дух оживляє, а тіло ніяк не допомагає. Слова, які Я вам сказав, є дух і життя. Але є деякі з вас, що не вірять!»
(Івана 6:63, 64).*

Його доброту та силу і маємо дієву віру в Нього, це, безумовно, покращить нашу життєву долю, хворі ми чи здорові. Проте для цього потрібно зосередитися на Христі через Слово Боже. Привчайтеся застосовувати до себе Його обітницю, адже Він сказав, що Його слова є дух і життя.

Дякуйте Спасителю за ваші вуста, які можуть прославляти Його. Дякуйте Йому за ваші очі, які можуть читати Його Слово. Прославляйте Його за серце, яке відгукується на Його любов.

Імена, імена, імена...

А. Родрігес

У Святому Письмі є чимало розділів, присвячених родоводам. Найдовший список родоводу – Перша книга Хронік, розділи 1-9. Ці розділи здаються доволі нецікавими. Чи необхідно їх читати? Про що вони розповідають?

ЗМІСТ РОДОВОДІВ

Список родоводу, поданий у 1 Хронік 1-9, переносить нас у часи створення і до перших століть існування людства – від Адама (1 Хронік 1:1-3) до потопу (1:4). Далі йде перелік родоначальників племен, які жили після потопу (1:5-26), поступово «звужуючись» до Авраама (1:27). З цього моменту й далі список імен обмежений синами Авраама від Агари (1:29-31), Кетури (1:32,33) та Сарри (1:34). Потім список родоводу звужується ще більше, перераховуються тільки нащадки Ісака (Ісав (1:35-54) та Ізраїль (2:1,2)). Так біблійна оповідь поступово підводить нас до того, що, очевидно, найбільше цікавить біблійного автора – до історії Ізраїлю як Божого народу.

Починаючи з імені родоначальника – Юди, у списку перераховані його прямі нащадки, а також інші племена (коліна) – нащадки Якова-Ізраїля (2:3–4:23). Частина 2-го розділу (2:3-15) призначена для того, щоб привести читача до часів Давида та його нащадків (3:1-24).

Також у цьому родоводі перераховані інші нащадки Юди (4:1-23) та сини інших родоначальників колін. Припускають, що список колін поданий відповідно до загального географічного розташування ізра-

їльських поселень. Юда – у центрі, а наступним згадується Симеон (4:24-43), один з його найближчих сусідів. Спочатку опис подано згідно з розселенням ізраїльтян з півдня на північ, до сходу від Йордану (Рувим (5:1-10); Гад (5:11-22); половина коліна Манасії (5:23-26); і Левій (6:1-80), нащадкам якого були виділені особливі поселення від кожного коліна). Потім ідуть коліна Іссахара, що живуть на півночі (7:1-5), Веніямина (7:6-12) та Нефталіма (7:13). І на завершення згадуються, згідно з розселенням з півночі на південь, Манасія (7:14-19), Єфрем (7:20-19), Асир, (7:30-40). Окремо подано родовід нащадків Веніямина, серед яких – Саул (розділ 8). У 9-му розділі перелічені імена тих, хто повернувся з Вавилонського полону. Тут особливо виділені левити (9:1-34). І врешті-решт читач знову повертається до родоводу Саула – часу, що передувє царюванню Давида (9:35-44).

ВАЖЛИВІСТЬ РОДОВОДУ

По-перше, очевидно, що цей перелік імен є стислим викладом усе-світньої історії, який починається з підтвердження історичних фактів про створення світу, потопу й закінчується початком царювання Дави-

да. Проте в ньому також згадується Вавилонський полон і повернення з нього, що свідчить про Всезнаючого Бога і зміцнює надію. Тоді, коли Божий народ переживав розчарування внаслідок зруйнування Єрусалиму та храму, а також повернення з полону, у якому вони пережили тягарі та злидні, Бог говорить Своїм дітям, що вони є частиною Його історії. Ця історія не закінчена, вона, як і раніше, залишається відкритою для Його керівництва.

По-друге, у родоводах історія описана як результат даної Богом здатності людини народжувати дітей. Це, у свою чергу, закликає все людство звернути увагу на спільного предка, створеного Богом за Його подобою – Адама. Саме цей родовід пов'язує Божий народ з рештою людства узами братерства та солідарності, які повинні усунути будь-які упередження. Народження Авраама, згадане в цьому списку, повертає нас, читачів, до моменту його обрання Богом, щоб у ньому отримали благословення всі народи Землі.

По-третє, у цьому родоводі, виходячи з обсягу, який він займає, особливо виділені Давид і священство (левити). Складаючи родовід людей, на яких були покладені особливі релігійні та суспільні обов'язки, його автор мав на меті показати їхнє Божественне призначення. Однак на історичній арені у кожної людини було своє призначення з тієї простої причини, що вона з'явилася на світ.

У біблійній оповіді цар і священник відіграють важливу роль, будучи ін-

струментами, які Бог використовує для того, щоб представити людям служіння Ісуса та Його справу спасіння людей. На цьому засновані інститути царства й священства. Ісус був не просто сином Марії. Він був Сином Божим, і Його Отець доручив Йому унікальну місію, яку Він з готовністю виконав, – викуплення людства.

З біблійних родоводів можна багато чого дізнатися. Наступного разу, коли ви читатимете ці списки імен, не просто проглядайте їх, а уважно вивчайте, роздумуйте над ним, і завдяки цьому ви отримаєте численні благословення.

Есть разные молитвы и разные слова, Но больше всех молитв запомнилась одна – Молитва пяти пальцев, и суть ее проста, Сказать лишь: «О, Господи, покажи мне меня!»

Легко сказать вначале, но с каждым днем трудней
Всю суть свою увидеть – становится больней,
И груз грехов все давит, подняться нет уж сил,
И кажется, грехи-то нам Господь и не простил.

Чтоб не упасть, подняться, есть план совсем другой.
Та же молитва пальцев, но смысл ее иной:
В прошлом не копаться, смотреть вперед всегда
И повторять: «О, Господи, покажи мне Тебя!»

И так Господь покажет, откроет целый свет –
И ты поймешь, что в мире молитвы лучше нет.
Забудешь все плохое и, устремляясь ко Христу,
Желать ты будешь в жизни лишь подражать Ему.

Господь недаром дал нам всего лишь две руки.
А большего, поверьте, нам в жизни не снести.
Одной руки молитва – себя не восхвалять,
Ну а других пять пальцев – Иисуса прославлять!

Алла Шумило

МОЛИТВА пяти пальцев

Не будьте глядачами! Будьте учасниками!

**«Кожному
дається виявлення
Духа на спільну
користь»
(1 Кор. 12:7).**

Римський імператор Костянтин перетворив християнський рух, у який залучив кожного члена церкви, на спорт для глядачів. Уільям Мак Рі в своїй книзі «Динаміка духовних дарів» наводить запитання, поставлене Баді Валкінсону, футбольному тренеру Університету Оклахома, незадовго до того як той став учасником президентської програми фізичної підготовки: «Яку користь фізичному здоров'ю американців приносить професійний спорт?»

Ось його відповідь, яка згодом стала відомою: «Дуже мало користі. Професійний футбол – це гра, у якій 50000 людей, які мають потребу в фізичних навантаженнях, сидять на трибунах і дивляться на 22 людей, які потребують відпочинку» (с. 11).

Яскравим свідченням слабого духовного здоров'я є церква, де люди – пасивні спостерігачі виступів декількох талановитих виконавців і проповідників, які часто перебувають на межі виснаження. Бог бажає,

щоб кожний християнин звершував служіння за допомогою сили Святого Духа, використовуючи свої духовні дари, і щоб уся церква отримувала благословення. Якщо цього не відбувається, то в такій церкві немає місіонерського служіння й істинного богослужіння.

Протягом перших трьохсот років свого існування християнство було рухом, що складався з невеликих домашніх церков. Коли дозволяли обставини, вони об'єднувалися разом для спільного радісного служіння молитви й прославлення Бога, але тільки в невеликій групі кожний член духовного тіла міг використовувати свої духовні дари для загального добробуту церкви. Якщо церква складалася з 10 членів і збиралася в домашній обстановці, то на кожному зібранні кожна людина мала можливість служити співом, вісткою зі Слова Божого, особливим одкровенням (див. 1 Кор. 14:26). Глядачів не було. Усі були учасниками.

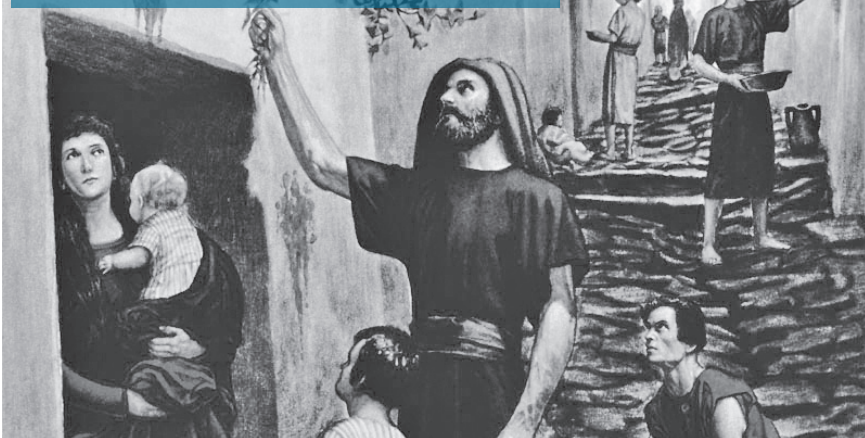
Моліться, щоб Бог допоміг вам долучитися до служіння вашої церкви. Не будьте глядачами! Будьте учасниками!

ОБАГРЕНІ КРОВ'Ю

«І нехай візьмуть тієї крові (пасхального ягняти), і нехай покроплять на обидва бокові одвірки, і на одвірок верхній у тих домах, що будуть їсти його в них» (Вих. 12:7).

Л. Бейкер

Чи замислювалися ви над тим, чому Бог сказав ізраїльському народу помазати кров'ю бокові та верхні одвірки дверей у своїх будинках? «Звісно, знаємо, – відповісте ви, – це був знак для ангела-губителя, щоб він пройшов повз них» (див. Вих. 12:13). Проте чому саме одвірки дверей? Чому не самі двері, адже можна було б на них намалювати що-небудь, наприклад, великого хреста, який був би знаком для ангела? Відповідь на це запитання нам дає археологія. І ця відповідь стверджує, що немає іншого шляху для спасіння, крім віри в кров Божого Агнца.

ЗІПСОВАНИЙ НАРОД

Після переселення Якова зі своєю сім'єю до Єгипту певний час ізраїльтяни жили окремо від єгиптян і не переймали їхню релігію й традиції, зберігаючи знання про істинного Бога. Проте після смерті Йосипа все змінилося. Коли Мойсей зустрівся з Богом у палаючому кущі, Ізраїль уже довгий час перебував під впливом єгипетської культури і майже забув Бога своїх батьків. До часу виходу ізраїльтяни більше не жили, як кочівники, в наметах, а побудували собі будинки, як єгиптяни (див. Вих. 12:22). Господь був стурбований сліпотою, неучтвом і невір'ям Свого народу (див. Е. Уайт. Патріархи й пророки, с. 242, 252).

СТАН МЕРТВИХ

Єгиптяни вірили в загробне життя, і ця віра відображалася в архітектурі їхніх будинків. Життя на Землі недовговічне, як і будинки з соломи та глини. І хатини бідняка, і розкішні палаци єгиптяни будували з того самого будівельного матеріалу – земляної цегли. Проте храми й гробниці будувалися з міцного матеріалу – каменю, що відображало віру в життя після смерті.

Єдиним винятком із правила – будувати будинки з соломи й глини – були одвірки дверей, які робили з каменю. Така конструкція відображала уявлення єгиптян про людину. Вони вірили, що вона начебто складається з п'яти частин. І якщо якась із цих частин переставала існувати, то людина також назавжди припиняла своє існування.

Однією з цих частин було тіло, тому єгиптяни бальзамували померлих. Тіло повинно було пережити смерть, щоб людина могла жити після смерті. Іншою частиною була тінь, яка, як вони вірили, свідчила про те, що перед нами реальна людина, а не примара. Наступною частиною була «життєва сила», яку Біблія називає «диханням життя» (Бут. 2:7). Четвертою частиною людської сутності були риси характеру. І останньою, визначальною частиною людини, за уявленнями єгиптян, було ім'я.

ЗНАЧЕННЯ ІМЕНІ

Для давніх єгиптян ім'я було, мабуть, найважливішою частиною людини. Тому, наприклад, зі зміною правлячої династії імена правителів минулого стиралися з пам'ятників за допомогою зубила й долота. Так було й з іменем цариці Хатшепсут, яка жила перед самим виходом Ізраїлю і правила Єгиптом близько 20 років після смерті свого чоловіка. Коли вона померла, її ім'я стерли з багатьох пам'ятників, що говорить про спробу змінити її вічну долю.

Уявлення єгиптян про людину можна знайти й у перших п'яти книгах Біблії, написаних Мойсеєм, який виховувався в єгипетських традиціях. Наприклад, описуючи вихід, він не згадує ім'я фараона, але називає імена двох єврейських повитух, які були вірними Богові (див. Вих. 1:15). Таким чином він показує, що їхні імена важливі для Бога, тому що вони виявили вірність і мають надію на вічне життя. Водночас фараон, який відкинув Бога, не має вічного життя, тож його ім'я не важливе для історії (див. Вих. 5:2).

Для того щоб члени родини фараона й представники знаті не були забуті, єгиптяни будували величезні кам'яні пам'ятники, на стінах яких вирізали їхні імена. Менш заможні люди не могли побудувати собі кам'яні гробниці. Замість цього вони робили у своїх будинках кам'яні одвірки й вирізали на них імена тих, хто там жив. Таким чином, навіть при зруйнуванні будинку написані на ньому імена зберігалися. Під час розкопок давніх єгипетських поселень археологи знаходять кам'яні бокові та верхні одвірки, на яких написані імена їхніх власників. Хоча від будівель, які перебували в болотистій місцевості дельти Нілу, де жили ізраїльтяни в період раннього царства, не вціліло майже нічого, до нашого часу збереглися бокові та верхні одвірки з іменами їхніх господарів.

ІМЕНА, ПОКРИТІ КРОВ'Ю

Коли Яків та його сини прийшли до Єгипту, вони жили у наметах. Утім згодом вони навчилися будувати будинки, які нічим не відрізнялися від єгипетських. До цього часу змінилися

покоління, і нащадки Якова забули свою історію й своє призначення. Кари, що вразили Єгипет, повинні були нагадати їм про Бога їхніх батьків. Ізраїльтяни повинні були побачити перевагу живого Бога над єгипетськими ідолами. Вони повинні були позбутися традицій і забобонів, які перейняли в єгиптян, перебуваючи під впливом їхньої культури. Посилаючи кари на єгиптян, Господь поступово вчив свій народ довіряти Йому, але остання кара містила найважливіший урок.

Коли Бог наказав ізраїльтянам помазати кров'ю пасхального агнца бокові та верхні одвірки, Він повелів їм покрити свої імена кров'ю Агнца. У такий спосіб Господь відкрив їм істину про спасіння. Імена, вирізані на камені, не гарантували вічного життя, це могла зробити тільки кров Агнца. Первісток у їхніх родинах не пережив би ту ніч, якби не кров пасхального агнца.

Для нас важливо, де записане наше ім'я, тому що сказано: «І кого не знайшли записаним у книзі життя, той був укинений у вогняне озеро» (Об'явл. 20:15). У книзі життя записані імена тих, кого Господь воскресить із мертвих для вічного життя. Ця книга ще називається «книгою життя Агнца» (Об'явл. 21:27). Для того щоб наші імена були записані в ній, потрібно повірити в кров Агнца, яка пролилася замість нашої крові на хресті.

Ізраїльтяни почали свій вихід з Єгипту з помазання своїх імен кров'ю пасхального агнца, а потім вирушили в дорогу, йдучи за Богом. Те ж саме стосується й нас. Наш шлях може бути довгим і важким, але ми пройдемо його, якщо почнемо з того, що покриємо наші імена кров'ю Агнца.

ШЛЯХИ ГОСПОДНІ – КРАЩІ ДЛЯ НАС Початок на с. 2

більше за нас. Знання Бога є ключем до всіх життєвих і духовних проблем.

В 11-му розділі Євангелія від Івана є розповідь про воскресіння Лазаря. Коли Лазар занедужав, дві його сестри, Марія й Марта, передусім послали до Ісуса, щоб сказати: «Той, якого Ти любиш, хворий». Фактично вони помолилися, адже молитва – це розмова з Богом, коли ми розкриваємо наші потреби, відкриваємо наше серце перед Господом.

І чого вони очікували? За їхніми уявленнями, Господь повинен був негайно прийти на допомогу, якщо Він любив Лазаря. І що сталося? Ісус раптом повертає в інший бік і йде на два дні. А потім усе-таки вирішує піти до Лазаря. Коли Він підходить до будинку, Йому назустріч вибігає Марта. Вона говорить: «Господи, якби Ти був тут, не помер би мій брат» (11:21). Потім назустріч Ісусу Христу виходить Марія й повторює ті ж слова: «Господи, якби Ти був тут, мій брат не помер би!» (11:32). Іншими словами: «Ми ж завчасно повідомили Тебе про хворобу брата, чому Ти не прийшов?»

В уявленні сестер існував один-єдиний спосіб збереження життя Лазаря. Господь же продемонстрував Свою всемогутність, що виходить за рамки людського розуміння.

Так, ми можемо розчаруватися через власну непоінформованість у якихось питаннях. Проте Господь нас ніколи не підведе! Він прийшов і наказав: «Відваліть камінь!» «Господи, вже чути запах, бо чотири дні вже минуло», – говорять йому у відповідь. Учасники цієї історії ніяк не могли зрозуміти одного: у Бога зовсім інші можливості, ніж у людей. Те, що для людей виглядає як катастрофа, провал і є причиною для розчарування, для Бога – лише початок великого та грандіозного. І тому Христос говорить: «Лазарю! Вийди сюди!» І Лазар вийшов!

Марія й Марта, ставши свідками чуда, отримали більше знань про Бога, ніж до того часу. Їм було важко всі ці чотири дні, але через це страждання Бог відкрив їм Своє серце, Свій характер, і вони стали краще розуміти Його. Відтоді вони точно знали, що Бог може все.

БОГ БІЛЬШИЙ, НІЖ НАШ МОЗОК

Можливо, багато з вас чули про християнку на ім'я Коррі Тен Бум. Коли вона була маленькою дівчинкою й тільки навчилася читати, то разом зі своїм батьком їхала в

поїзді. Там їй на очі потрапила газета, у якій вона прочитала фразу «сексуальний гріх» і запитала батька: «Тату, а що таке “сексуальний гріх”?» Батько довго думав, як же пояснити це малечі, яка ледь навчилася читати по складах. Нарешті він дістав з багажної полиці важку валізу, поставив її у прохіді й сказав своїй маленькій донечці: «Коррі, ти зможеш, коли ми доїдемо до нашої станції, допомогти мені винести цю валізу?» Дівчинка підхопилася, збираючись відірвати валізу від підлоги, але не змогла навіть обхопити її. «Татку, я не можу! Вона занадто важка!» – сказала вона. Те, що їй тоді відповів батько, вона запам'ятала на все життя: «Я був би поганим батьком, якби змусив тебе нести цю вагу. Це ж саме стосується і знань. Деякі речі занадто важкі для твого розуміння. Довір мені нести цей вантаж доти, доки ти не подумаєш його сама».

Це ж саме трапляється і в наших стосунках з Богом. Коли молитовне життя повністю зміниться й ми випробуємо радість від спілкування з Богом, усе одно будуть моменти, коли ми не все зможемо зрозуміти. І це природно, тому що Бог значно більший, ніж ми.

Коли я був пастором в одній з алмаатинських громад, у церкву прийшла жінка, за професією бухгалтер. Вона все звикла математично розкладати у своїй свідомості, тому заявила мені: «Пасторе, я була в багатьох церквах, і ніхто мені не зміг пояснити Бога. Якщо вам не вдасться зробити цього сьогодні, то я й від вас піду». І я відповів їй: «Якби ми пояснили вам Бога, то це означало б, що Бог підпорядкований нашому розуму. Та оскільки Бог усе ще звеличується наді мною, оскільки Бог – не результат моєї людської вигадки або мого винаходу, я не перестаю захоплюватися Ним і пояснити Його не можу». Жінка сказала: «Логічно». І через кілька місяців вона прийняла хрещення, оскільки зрозуміла, що Бог, Котрому ми служимо, значно більший, ніж наш мозок.

Коли мій обмежений розум стикається з мудрістю й усезнанням Всемогутнього Бога, потрібно лише одне – довіра, заснована на знанні Бога.

Продовжуйте пізнавати, Хто такий Бог. Усього ви не зрозумієте – реальний Бог значно ширший за той образ, який може вмістити мій і ваш розум. Не применшуйте Бога до рівня свого розуму! Не обмежуйте дії Бога своїми способами вирішення проблем, дозволяйте Йому залишатися Всемогутнім і Всеосяжним Богом у вашому житті!

ВЕЛИКА КИТАЙСЬКА СТІНА

Матеріал
підготувала
Лідія Власик

ЧИ СПРАВЕДЛИВИЙ
БОГ?

Початок на с. 4

Кожний з нас щодня отримує велику кількість інформації з різних джерел. Більша частина цієї інформації зазвичай не має для нас ніякого значення. Та як захистити себе від впливу непотрібної інформації на наш розум? І де знайти якісний «фільтр» для цієї інформації?

З історії давнього Китаю нам відомо, як одного разу в «Се-рединній імперії» вирішили побудувати величезну стіну, щоб захистити країну від проникнення загарбників. Цю стіну згодом стали називати Великою китайською стіною. Довжина Великої китайської стіни, згідно з останніми даними, складає майже 6259 км, а з природними перешкодами – 8852 км, з урахуванням усіх відгалужень. Для порівняння скажемо, що відстань від Москви до Рима – 3000 км. У висоту стіна сягала 10 метрів, у ширину – 5,5 м, а через кожні 60-200 м знаходилися сторожові вежі, кожна з яких була не менше 12 м заввишки. Ця найбільша в історії людства споруда відокремила Китай від степів і кочових племен.

Та чи був цей засіб захисту ефективним? Згодом виявилось, що країна не має такої армії, щоб забезпечити належну оборону на стіні. Урешті-решт, китайські правителі почали залучати злочинців, змінюючи їхній термін ув'язнення на військову службу. Проте кожний розуміє, що такі бойові підрозділи дуже ненадійні, а самі воїни схильні до дезертирства. Якщо хтось дуже хотів проникнути в імперію, то просто «домовлявся» з таким ось «несвідомим» охоронцем, і той міг пропустити не тільки людину, а й ціле вороже військо.

Не можна сказати, що ця споруда була неефективною. Однак усі затрачені колосальні ресурси, усі зусилля для захисту могли бути зведені нанівець, якби свідомість тих, хто ніс службу на Великій стіні,

не зазнала ніяких перетворень. Так само відбувається й у нашому житті.

«Якщо людина зробить Слово Боже своїм путівником і буде ревно молитися про керівництво Святого Духа, то результатом такого вивчення Біблії стане врівноважений розум, тому що фізичні, розумові й моральні здібності розвиватимуться гармонійно... З'явиться сила опиратися спокусі... Тоді не буде бажання читати літературу, яка послабляє моральні сили... Біблійне знання виявиться протиотрутою від отруйних спокус» (Е. Уайт. Розум, характер, особистість, с. 96).

«Коли Бог працює над серцем Своїм Святим Духом, людина має співпрацювати з Ним. Думки повинні знаходитися в певних межах, розум не повинен бути поглинутим роздумами про речі, які лише послаблюють і опоганюють душу. Помисли розуму й серця повинні бути чистими, щоб слова вуст наших були приємними для Неба й корисними для інших людей. «Як ви можете добре говорити, будучи злими? Адже чим переповнене серце, те промовляють уста. Добра людина з доброго скарбу виносить добро, а погана людина зі злого скарбу виносить зло» (Матв. 12:34, 35).

Христос учив Своїх слухачів, що до того як зле бажання втілюється в учинок, Закон був уже порушений у думках. Ми зобов'язані контролювати наші думки й підпорядковувати їх Закону Божому» (там само, с. 657).

Коли нашому погляду відкрився більш повний історичний контекст, чи можна вважати життя Йосії безглуздом?

Найчастіше ми не підозрюємо про Божественне провидіння, яким буквально просочене наше життя. Іноді ми можемо побачити його лише через роки, а можемо й не побачити взагалі. Тільки вічність відкриє перед нами завісу невідомості: «Тепер бачимо, як у дзеркалі, неясно; тоді ж – обличчям до обличчя. Тепер знаю частково, а тоді пізнаю так, як і сам був пізнаний» (1 Кор. 13:12). Незважаючи ні на що, ми завжди можемо бути твердо впевненими в тому, що Господь усе в нашому житті тримає під контролем.

Чи справедливий Бог? На наш погляд, це не завжди так. Проте нам здається так лише тому, що ми забуваємо про зворотний бік медалі. Цілком можливо, що у своєму земному житті ми так і не дізнаємося про Шадраха, Мешаха і Авед-Него, які уважно спостерігали за нашими вчинками, але ж це не головне!

Найважливішим для кожного з нас повинно стати усвідомлення того, що Богові відомо все, що з нами відбувається, і Він безперестанку опікується Своїми дітьми. Сьогодні ми з вами, подібно до царя Йосії й чотирьох юдейських юнаків, можемо прийняти рішення служити своєму Творцеві, навіть якщо перебуваємо в обставинах, які нам у цей момент не зрозумілі.

Мистецтво слухати

Іван Черничко

«Хто відповідає на слово, ще поки почув, – то глупота та сором йому!» (Прип. 18:13)

Напевно, багатьом доводилося стикатися з таким явищем: розмовляли-розмовляли, а через деякий час з'ясовується, що співрозмовник нічого не почув і нічого не зрозумів. Якщо це не пов'язане з хворобою, то він слухав вас, але не чув або чув тільки те, що хотів почути, а можливо, й зовсім спотворив усе, сказане вами. Звичайно, неприємно, але іноді таке трапляється.

Мудрий Соломон у своїх Приповідях сказав: «Хто відповідає на слово, ще поки почув, – то глупота та сором йому!» (Прип. 18:13). Мабуть, найчастіше такі ситуації трапляються в спілкуванні дорослих з підлітками.

Уміння слухати – це своєрідне мистецтво. Завдяки слуханню встановлюються невидимі зв'язки між людьми, стосунки стають близькими, з'являється взаєморозуміння, а співрозмовники отримують задоволення від спілкування. Що ж таке

слухання і чому так важливо вміти слухати?

Активно слухати – не значить просто мовчати, але й не означає постійно повторювати слово «розумію». Якось, розмовляючи з мамою, син зауважив, що вона його не чує. При цьому вона кивала головою і час від часу казала: «Розумію». Ображений підліток сказав мамі: «Досить мене розуміти, ти послухай, нарешті, що я кажу!».

Серйозною перешкодою для слухання є впевненість у власній правоті. З такими людьми неможливо ні про що домовитися. У розмові вони чують завжди лише те, що може бути доказом їхньої правоти. До всього іншого вони глухі.

Можливість висловлюватися – це своєрідний спосіб самоутвердження. А вміння слухати таким не є. Ось чому багатьом значно легше говорити, ніж слухати. До цього їх спонукає внутрішня потреба у самоутвердженні. Хоча

більшість із тих, хто прагне говорити, а не слухати, навіть не усвідомлюють цю проблему.

А вона проявляє себе по-різному. Наприклад, існує тип любителів втручатися в чужу розмову, які завжди намагаються забігти наперед. Інші вклинюються в бесіду, кажучи «це нагадує мені...», і спрямовують тему у вигідне для себе русло. Треті вступають у розмову зі словами «я знаю, що ви збираєтеся сказати», тим самим позбавляючи того, хто говорить, можливості висловити власну думку. Такі співбесідники слухають тільки з однією думкою: якби не пропустити момент, щоб самому вступити. Зайва багатослівність є ще одним способом не слухати свого співрозмовника. Іноді за цим ховається спроба відвести розмову від якоїсь небажаної теми.

На жаль, ця вада є досить розповсюдженою. Саме тому Святе Письмо неодноразово наголошує на необхідності змінитися, позбутися цієї недоброї звички. У Посланні апостола Якова читаємо: «Знайте, мої улюблені брати: кожна людина нехай буде швидка до слухання, стримана в словах, повільна на гнів» (Якова 1:19).

Якщо ви чуєте, як когось хвалять, кажучи, що він хороший співрозмовник і з ним приємно спілкуватися, то задумайтесь, якими якостями володіє ця людина. Ваші спостереження допоможуть виявити, що це не обов'язково людина, яка гарно висловлює свої думки чи розуміється на багатьох речах. Зовсім ні! Вона просто вміє терпляче й уважно слухати!

Щось не так...

Один чоловік хотів допомогти своїй дружині, яка, як він підозрював, мала проблеми зі слухом.

Якось увечері він став у неї за спиною у протилежному кінці кімнати й пошепки сказав:

– Ти мене чуєш?

Не почувши відповіді, він підійшов ближче й повторив:

– А зараз чуєш?

Результат був таким самим.

Він підійшов ще ближче й запитав: – Ти мене чуєш?

Так і не почувши відповіді, він, нарешті, повторив своє запитання, стоячи в неї за спиною.

Вона повернулася до нього й промовила:

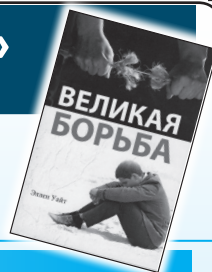
– Четвертий раз кажу: так!

Буває так: ми думаємо, що з іншими щось не так, а виявляється – проблема в нас самих.

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

Надію у кожну оселю

НЕВИПАДКОВА ЗУСТРІЧ

10 березня 2013 року Олег Дмитрович Пушнев, пастор адвентистської церкви в місті Осиповичі, їхав електричкою в місто Мінськ. Зазвичай він сідав у перший вагон, щоб було ближче йти до метро. На пероні пастор помолився, попросивши Господа послати йому людину, якій би він міг засвідчити. Потім він побачив жінку й вирішив підійти до неї, розповісти про Ісуса й подарувати книгу «Велика боротьба». Олег Дмитрович пішов за нею в другий вагон, але, на жаль, його план не здійснився, вагон був переповненим. Пастор відчув напругу, дискомфорт і внутрішнє спонукання піти в третій вагон. Розпочалася боротьба.

— Невже в третьому вагоні буде краще? Ні, краще я залишусь тут.

І знову внутрішній голос промовив:

— Іди в третій вагон.

Зайшовши до третього вагону, Олег Дмитрович побачив, що той напівпорожній. Пастор сів напроти однієї жінки, дістав «Велику боротьбу» й почав читати. Жінка звернула увагу на книгу.

— Чи цікавитеся ви історією і чи зустрічали ви цю книгу? — запитав пастор.

— Ні, книгу не бачила, а про що вона? — підтримавши розмову, запитала жінка.

І тоді Олег Дмитрович розповів їй про книгу, а наприкінці сказав:

— Я хочу вам її подарувати.

Потім чоловік дістав Біблію, а жінка запитала: «Ви віруючий?» і, почувши у відповідь, що він пастор, дуже зраділа.

— От ви мені й потрібні! — сказала вона й почала за-

питувати про віру, Божі Заповіді, Біблію. Чомусь вона була переконана, що заповідей Божих дев'ять, а не десять. Бесіда тривала півтори години. Жінка уважно слухала те, що розповідав їй пастор.

У кінці Олег Дмитрович запитав: «Куди ви їдете?». Зі слізьми на очах Олена Михайлівна (так звали жінку) відповіла: «У Боровляни, до внука». Ромчику лише три роки, а півтора року тому йому поставили страшний діагноз — рак крові. Стан хлопчика погіршувався з кожним днем.

Поїзд прибув на Мінський вокзал, і Олег Дмитрович запропонував Олені Михайлівні донести її багаж до метро. На прощання пастор упевнено сказав: «Не турбуйтеся! Віддайте Ромчика в руки Божі. Є Бог, Який усе бачить, Він знає й вашу проблему». І просто біля метро, відійшовши вбік, вони схилили голови, і брат Олег помолився. Олена Михайлівна записала телефон і адресу адвентистської церкви в Осиповичах. На цьому вони й попрощалися.

Через п'ять днів, у п'ятницю ввечері, у сніжну хуртовину, відчинилися двері церкви (пастор із сім'єю живе при Домі молитви), а на порозі стояла Олена Михайлівна Ільїна. Побачивши пастора, вона зі сльозами на очах розповіла дивовижну історію.

Приїхавши в Боровляни, вона сказала доньці Тетяні, що в них залишилася лише одна надія — на Бога. Наступного ранку прийшов їхній лікар і сказав, що вони знайшли спонсора, який готовий заплатити 20 тисяч доларів за операцію в Італії, і що хлопчика потрібно сьогодні ж посадити в літак, але без супроводу. Жінки дуже стривожилися: як можна відправити таку маленьку слабку дитину саму. Лікар запропонував інший варіант: відправити хлопчика в Московську клініку, яка вже 10 років займається пересадкою кісткового мозку. Цього ж дня вони поїхали поїздом до Москви. Повернувшись, Олена Михайлівна відразу ж вирушила до Осиповичів розповісти про чудо, яке змінило їхнє життя.

Вона приїхала з однієї метою — подякувати Господу. Церква продовжувала молитися за Ромчика. При підготовці до операції стан хлопчика погіршився, і 24 березня йому зробили термінову операцію. А 30 березня, в суботу, Олена Михайлівна прийняла водне хрещення в Церкві адвентистів сьомого дня, засвідчивши свою віру в Ісуса.

Ромчик більше десяти днів перебував у комі. Зараз хлопчик проходить процес реабілітації. Члени церкви продовжують молитися за Романа, Олену Михайлівну та її доньку Тетяну, про зцілення й зміцнення їхньої віри.

Брати й сестри, служіть Богові, відгукуйтеся на заклик Ісуса, розповідайте про Нього людям, відкривайте істину душам, які страждають. І нехай благословить вас у цьому Господь!

Катерина Лапіна

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

ЗАБУТИЙ КИМОСЬ СКАРБ

Цей випадок трапився в Бразилії. Одна молода пара гуляла міським парком. Проходячи повз велике дерево, вони помітили розкриту книгу, яка лежала під ним. Очевидно, хтось забув її. Раптом вони звернули увагу на те, що сторінки в книзі перегортаються, хоча погода того дня була безвітряною. Що ж це може означати? Подружжя підійшло ближче й взяло цю дивну книгу в руки. Це була «Велика боротьба». Вони забрали її додому й непомітно для себе настільки захопилися читанням, що за короткий час дочитали до кінця. Книга вразила їх, з'явилося багато запитань, на які вони не мали відповідей. Їм було цікаво відшукати церкву або людей, які могли б відповісти на їхні запитання. Якийсь час їхні пошуки були безрезультатними.

І ось одного разу, зупинившись на перехресті перед світлофором, пара побачила за склом автомобіля, який стояв попереду, «Велику боротьбу». Це була книга, яку вони знайшли в парку. Молоді люди зраділи й посигналили водієві. Потім вони почали розмахувати руками, благаючи водія зупинитися. Проте той перелякався й, збільшивши швидкість, почав віддалятися від них. Подружжя їхало на мотоциклі і, натиснувши на газ, почало навздоганяти машину. Це була справжня погоня. Наблизившись, вони почали показувати на заднє вікно, на книгу, яка там лежала.

Нарешті, здивований і переляканий водій автомобіля вирішив зупинитися. Чоловік і жінка почали показувати на «Велику боротьбу» й сказали, що хотіли б поговорити з ним. Водій відчинив двері й вийшов. Як виявилося, це був пастор церкви АСД. Він був збентеженим, бо думав, що його переслідують бандити, а виявилося, що ці люди їхали за ним, тому що хотіли більше дізнатися про цю книгу й церкву. Це була дивовижна зустріч! Поговоривши з молодими людьми, пастор запросив їх до церкви. Наступної ж суботи сім'я прийшла на богослужіння. І привела їх туди забута або спеціально залишена кимось книга «Велика боротьба». Хіба ж це не чудо? Слава нашому величому Господу!

Уільям Хірлі, заступник директора видавничого служіння ГК

ФЕРМЕР-МІСІОНЕР

Нещодавно мені зателефонував один чоловік із сільської місцевості й сказав, що хотів би отримати 15 примірників книги «Велика боротьба».

— Навіщо вам 15 книг? Якби ви попросили одну, я б зрозумів, що ви хочете прочитати її, але навіщо вам 15? — запитав я.

— У мене вже є одна книга, — відповів фермер. — Моя мама придбала її багато років тому. Але тепер усі фермери в нашій окрузі приходять, щоб позичити мою книгу. Тому я хочу подарувати цю книгу кожному з них, щоб їм більше не доводилося позичати мою.

У Південній Африці книга «Велика боротьба» на місцевому африканському діалекті вже не видається, тому ми в наших громадах зробили оголошення, і брати й сестри віддали нам свої книги. Ми змогли подарувати всі 15 примірників і тепер підтримуємо зв'язок із цим чоловіком і його друзями.

Абрахам Оберхольстер, директор Відділу видавничого служіння Трансваальської конференції, ПАД

НЕБЕСНИЙ СКАРБ НЕ МОЖЛИВО ВИКИНУТИ

Наприкінці серпня на території Одеської області в с. Кароліно-Бугаз проходив молодіжний табір під назвою «You can...» («Ти можеш...»). У суботу молодь з табору поїхала до м. Іллічівськ на богослужіння. Після зібрання молоді люди розділилися на дві групи й пішли в міський парк — одна група співала християнські пісні, а інша — роздавала першокласну газету «Акцент» та місіонерську книгу Е. Уайт «Велика боротьба».

Коли ми поверталися додому, в нас залишалося ще три книги. Ми зупинилися, щоб запропонувати одну з них чоловікові на вулиці. Той став переглядати її та зацікавився питанням про святість суботи. Між ним і однією з наших сестер зав'язалася розмова, а я стояв поруч. Один літній чоловік, почувши розмову, зупинився й запитав, про що ми розмовляємо. Я відповів, що ми обговорюємо біблійне значення суботи.

— О, я маю таку книгу, — сказав чоловік. — Хочете дізнатися, звідки вона в мене?

— Розкажіть, — зацікавився я.

— Я знайшов її на смітнику разом із Біблією, — почав розповідати він. — Ці книги були брудними й потоптаними. Я відчистив їх, висушив. Потім я почав читати книгу «Велика боротьба» — і вона змінила моє життя.

Анатолій Капітан

Телеканал "Надія" представляє » у прямому ефірі
з 18 жовтня по 1 грудня 2013 р.
Пт., Сб., Нд. - 18:00

Історії вічної любові 2

... коли любов стає реальною

Шукайте ТК «Надія» у кабельних мережах
і на супутнику Astra 4A (Sirius):
5° сх.д., 12 284V, SR 27.500, FEC 3/4

0 (800) 50 157 80
+380 93 50 157 80
+380 66 707 000 5
+380 98 707 000 5

www.love.hope.ua

contact@love.hope.ua

[contact-hope](#)

ЦІНУЙ, ЩО МАЄШ

Ми сьогодні не прокидаємося вночі від вибуху бомби, нам не стріляють у спину, наші близькі не вмирають у нас на руках, але ми все одно «нешасні», тому що в нас немає останньої моделі сенсорного мобільного телефону, немає за що купити 12 пар осінніх чобіт, у жодному магазині немає пуховика синього кольору із зеленими метеликами, на два дні відключили в будинку гарячу воду, на роботу доводиться їздити в громадському транспорті і в решті-решт, наш чай — не з лимоном.

Ми занадто «зрячі», щоб побачити те, чого в нас немає, і занадто «сліпі», щоб побачити все, що в нас є.

В последний день

В последний день откроются все тайны,
И пелена спадет с печальных глаз.
Тогда поймем: все было не случайно
В судьбе земной у каждого из нас.

Узнаем цену выбора и шага,
Несказанных кому-то нежных слов.
И как бесценна вера и отвага
Среди неверья и греха оков.

И без ответа многие молитвы
Окажутся исполненными в срок,
И что в моменты самой страшной битвы,
Никто не оставался одинок.

Увидят все, как бережно, надежно
Хранил Господь среди земных тревог.
В Нем стало невозможное возможно.
Окончен путь. Мы дома. С нами Бог...

Александра Обревко-Лазаренко

Ежемесячная газета
"Адвентистский вестник"
издает Церковь АСД
в Украине

Директор издательства "Джерело життя" **Василий Джулай**
Главный редактор издательства "Джерело життя" **Лариса Качмар**
Ответственный редактор газеты "Адвентистский вестник" **Лидия Власик**
Редакционный комитет: **В. Алексеенко, Л. Волощук, П. Кирилюк**
Над номером работали: **Т. Романко, О. Мехоношина, Ю. Вальчук**

Адрес: 04071, Киев,
ул. Лукьяновская, 9/10-А.
E-mail: dzherelo@ukr.net
www.adventist.org.ua
Тел.: (044) 467-50-72

Газета выходит в первых числах каждого месяца. Распространяется через конференции